

EUCHARISTIEVIERING IN DE SINT PIETER

Maandag, 27 september 2010 – Heilige Vincentius a Paolo

Lezingen: 1 Kor. 1, 26-31
Mt. 25, 31-46

Vandaag is het 350 jaar geleden dat in Parijs de H. Vincentius a Paolo overleed. Hij was een vernieuwer van het kerkelijk leven in Frankrijk en de 17^e eeuw. Reeds als 19-jarige werd hij priester gewijd. Daarna volgden avontuurlijke jaren, Vanaf 1608 werkt hij als priester in Parijs. Hij was zeer bezorgd om de verlatenheid en religieuze onwetendheid van de bevolking van het platteland, maar ook om de gebrekkige vorming van vele geestelijken. In 1617 legde hij de gelofte af om zijn leven aan de armen en zieken te wijden. Hij verzamelde gelijkgezinde mannen en vrouwen om zich heen die hem bij zijn werk ondersteunden.

In 1625 richtte hij de congregatie op van de naar haar moederhuis 'Saint Lazaire' genoemde Lazaristen (of Vincentianen). Hun hoofdtaak is nog altijd de zorg voor de armen, de missionering en de vorming van priesters en religieuzen.

Vincentius hielp Louise de Marillac bij de oprichting van de congregatie van vrouwelijke religieuzen, de Vincentinerinnen, die zich ook om armen en behoeftigen bekommeren.

Vincentius schreef geen boeken. Hij was een bescheiden mens die zijn gehele leven in dienst aan de naaste stelde. Door zijn praktische werken werd hij een stichter en organisator van de kerkelijke charitas.

“Denkt aan uw eigen roeping”, schrijft Paulus aan de christenen van Korinthe. Deze aansporing geldt vandaag hier in Rome ieder van ons.

Deze roeping geldt elke leerling van Christus in kracht van doopsel en vormsel. Deze is niet alleen voor priesters en religieuzen, maar geldt ook voor 'leken': allen geroepen (doopsel) en gezonden (vormsel) om elk zijn/haar deel bij te dragen in de inspanning voor het Evangelie”

- in huwelijk en gezin
- in de eigen werkkring
- in het maatschappelijk leven
- en in de geloofsgemeenschap.

Dit was het ideaal ook van Vincentius. In navolging van hem is de Vincentiusvereniging de grootste lekenbeweging in de kerk, welke zich concentreert op het dubbelgebod van de liefde tot God en tot de naaste. Dit gebod is de samenvatting van Wet en Profeten, van het Evangelie, van de navolging van Christus. Zie de ‘werken van barmhartigheid’, van Mattheüs 25, die in ons leven gedaan moeten worden:

- concreet, dagelijks
- we hebben altijd naasten om ons heen, dichtbij en veraf, met bijzondere aandacht voor de gewonde medemens, langs onze levensweg
- naar het voorbeeld van M25: heiligen: zoals Vincentius, Laurentius, Elisabeth van Thüringen en Moeder Theresa.
- Christus herkennen en ontmoeten in de naasten. Hem volgen op de weg van de liefde, die relationeel en dynamisch is.

We zijn hier in de stad waarvan **Petrus** de eerste bisschop was en waar nog steeds zijn opvolger de plaatsbekleder van Christus is. We weten hoezeer Petrus heeft moeten worstelen om Jezus te volgen. Ook pausen en bisschoppen ontkomen er niet aan om steeds weer opnieuw radicaal te kiezen voor Christus. In het Evangelie lezen we dat Petrus de Heer in de steek laat en Hem zelfs verloochent, maar later na de verrijzenis Hem onvoorwaardelijk zijn liefde en trouw betuigt. Maar ook daarmee waren niet alle twijfels en aarzelingen voorgoed weggenomen. Petrus keek nog om naar anderen en aarzelde, waarop Jezus hem terechtwees en hem zei: "Wat gaat het jou aan wat er met anderen gebeurt, jij, volg Mij!"(Joh. 21,20-22). In de apocriefe "Akten van Petrus" lezen we het ontroerende verhaal van "**Quo vadis, Domine**". Het speelt zich af ten tijde van keizer Nero, van de christenvervolging na de brand van Rome. De eerste martelaren zijn gevallen en Petrus, de bisschop van Rome, vlucht weg uit de stad. Bij de tweesprong tussen Via Appia en de Via Ardeatina, ontmoet hij de Heer, die hem tegemoet komt in de richting van de stad met een kruis op Zijn schouder. Petrus valt voor Hem neer en vraagt "waar gaat U heen, Heer – Quo vadis, Domine?" Jezus antwoordt: "Ik ben op weg naar Rome om daar opnieuw gekruisigd te worden.". En Petrus zegt: "Heer, zult U opnieuw gekruisigd worden?". En Jezus antwoordt: "Ja, Ik zal opnieuw gekruisigd worden.". Petrus roept uit: "Heer, ik keer terug om U te volgen."De Heer stijgt op ten hemel. Petrus volgt Hem met de ogen en huilt van ontroering. Tot zichzelf gekomen, begrijpt hij de strekking van wat Jezus hem gezegd heeft en dat Deze in hem, Petrus, opnieuw zal lijden. Hij

keert terug naar Rome, blijft er bij zijn mensen en ondergaat de marteldood aan het kruis in het circus van nero.

Quo vadis? Waarheen ben je op weg? De vraag van Petrus aan de Heer langs de Via Appia wordt door Jezus eigenlijk omgedraaid en aan Petrus zelf gericht: waarheen vlucht je weg, waar ben je bang voor? Quo vadis? Is deze vluchtweg de weg om Mij te volgen?

Deze vraag stelt Jezus ook aan een ieder van ons in het bijzonder HIER in Rome. **Quo vadis?** Waarheen ben je op weg? Ben je bereid Mij te volgen of vlucht je er voor weg? Waar ben je bang voor? Deze vraag zullen wij steeds weer opnieuw tot onszelf moeten toelaten. Vooral op belangrijke kruispunten of tweesprongen in ons leven. Het beste dat we dan kunnen doen, is in gesprek gaan met de Heer, en luisteren naar Zijn Geest die ons in herinnering zal brengen wat Hij ons geleerd heeft: vooral het dubbelgebod. Deze pelgrimstocht is een uitnodiging om Jezus te volgen in de gemeenschap van de kerk, om opnieuw voor Hem en Zijn Evangelie te kiezen: “Heer, ik keer terug, vanuit Rome, om U te volgen.”

+ A.H. van Luyn s.d.b.
bisschop van Rotterdam